

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4102044

אמר מיכאל לפני הקב"ה רוצה אתה לשתור אדם, והרי נאמר (בראשית ה, ב) זכר ונקבה בראם ע"ש. וכן אמרו (וזה"ק ואתחנן, רסא: עה"פ (דברים ה, כח) ועתה פה עמוד עמוד, מהכא אתפרש מכל וכל מאתתיה, ואסתלק ואתדבק באחר אתרא עיי"ש. (וע"ע בשמו"ד יט"ג; שבת פז; אבות דרבי נתן ב, א). והנה גדולת מעלת קברי הצדיקים ידוע ומפורסמת, מחז"ל ומספרים הקדושים, וכן מקובלת אצל כל ישראל (וע"ג גם בדברי מו"ז הגר"א זצ"ל בפירושו על תקוני זוהר, ח"ב, דף כב: שכתב שיעקר השראת השכינה היא בקברי צדיקים ע"ש). וזה בחי' "ויהי בשלח... ויקח את עצמות יוסף עמו".

שמשו רבינו דבק וקשר עצמו ביוסף הצדיק ובמידת קדושתו, וגם השיג גדול מעלת עצמות וקבר הצדיק וזה הלך לקח עמו, והמסר הזה נכתב בתורה הקדושה, ונמסר לדורות עולם, כמסר מרכזי ללמוד ממנו מה משה רבינו עשה לעיקר, כי ממנו נקח לעבוד את ה' אלקינו (ע' שמות-כז).

בברכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

דבר אחר ויהי בשלח פרעה מי אמר ווי משה אמר ווי משל לאחד שנעשה לבתו של מלך שושבין והיה רואה במזל שהוא מוציאה מבית אביה ואינו בא עמה לבית החתן לחופתה התחיל בוכה אמרו לו מפני מה אתה בוכה אמר להם בוכה אני שנתיגעתי להוציאה ואינו בא עמה לחופתה כך אמר משה צועק אני שנתיגעתי להוציא את ישראל ממצרים ואינו נכנס עמון לארץ לכך ויהי בשלח. (שמות רבה כ, ח)

תיקון הכללי

שובה ה' (תהלים ז, א).
עד מתי. נ"ל כנ"ל, שלא כ"א יכול להוציא כאלו דיבורים לפני ה', שהם כעין הטחת דברים כלפי מעלה ח"ו. ויש הבדל אם אומרם בתחנונים כרש או בכעין דרישה מחוצפת. עד מתי תקצוף ותכעוס, עד מתי - לא תרחם, עד מתי - תצער ותסגף ותיטסר אותנו (ע"י תרגום). עד מתי - תזניחנו, ותפקירנו (ביד האומות, וביד הרשעים, וכו'). והנחם על עבדיך. להנחם - היינו לשנות מסלול חשיבה והתנהגות, מהמסלול הקודם. וכעין חזרה מהמחשבה הראשונה, וכאן הנחם, לחשוב ולהתנהג עמו לטובה. הכל כנ"ל, כי יש בלשון הזה משום חוצפא ח"ו, אם נאמר בחוצפא, אלא א"כ נאמר בעונה ובמסכנות, וכמבקש בתחנונים, וכעני ואביון בפתח, וכרש המתחנן על נפשו. (מתוך הספר "שי למורא")

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר בשלח לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. "ויהי בשלח... ויקח את עצמות יוסף עמו" (שמות א).

ידוע ומפורסם שיסוד כל הקדושה ועבודת ה' וקיום העולם הוא שמירת הברית קודש, וכמ"ש (ירמיה לג, כה) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי. והוא ראשית כל הקדושה ועל כן תינוק שנולד מיד אחר הלידה כשמסוגל לכך מלים אותו באות ברית קודש, ואיתא בתקוני זוהר (תיקן לו דף עח). בראשית - איהו ברית, ואמרו (ת"ז, תיקן כב סד): בראשית - ברית א"ש, וע"ש שעל אות ברית קודש עליו קיימים כל מעשה בראשית, העליונים והתחתונים. ועוד אמרין (ת"ז תיקן ג יח): שהנוטר ברית, הוא שמור מן אש הגיהנום, וזהו בראשית - ברית אש. וגם לאורך גיטא עיקר אש הגיהנום - מוכן ומזומן למי שפוגם בברית. כי הא בהא תליא. ואמרו (וזה"ק סס, דף קנ:): שהמשחיתים דרכם בהז"ל רח"ל נדונים בגיהנום בצואה רותחת, ואינם יוצאים משם, ונשארים כך לדורי דורות. ועיי"ש שאפילו בשבתות ומועדים לא יוצאים מהגיהנום. ובזכות שמירת הברית כל הברכות נמשכות, וכמ"ש בזה"ק (פ' תרומה, קסב). ההוא בר נש דזכי למינטר את קיימא קדישא וכו' כד ברכאן נגדין לעלמא, שריין על רישיה, היינו שיורדת תחילה על ראש הנוטר ברית, וממנו נמשכת על העולם. והנה יוסף צדיקא, צדיק יסוד עולם, (משלי י, כה) זכה לשמירת הברית, על אף הנסיונות קשים ומרים שעברו עליו יותר מכולם, וכמ"ש בזה"ק (פקודי כב): איהו (יוסף) קאים בקיומא דברית יתיר מכלא. וגודל מלכותו זכה גם כן בזכות שמירת הברית, וכמו שהעיד על עצמו כדאיתא בזה"ק (לך לך צג): אחזי להו האי קיימא דמילה, אמר דא גרמית לי מלכו דא, בגין דנטרת לה וכן אמרו (וזה"ק ויקרא יד). יוסף בגין דנטר ליה להאי ברית ולא בעא לשקרא ביה, זכה ליקרא בהאי עלמא, וליקרא לעלמא דאתי. ולכן ספירת היסוד, בכל מקום נקראת על שמו ומרמות אליו, וכמו שאמרו (וזה"ק פנחס ולו). צדיק יסוד עלמין, דרגא דיוסף הצדיק. וגם משה רבינו דבק במידתו של יוסף הצדיק והלך בדרכיו, ונתקדש בקדושה עליונה בשמירת הברית, ע"כ אמרו (וזה"ק פ' יתרו, דף סח). משה ויוסף בדרגא חדא קיימין, ואמרו (וזה"ק, סוף פרשת נשא, קמה). בשעה שאמר הקב"ה למשה (שמות ג, ה) של נעליך מעל רגליך, דהיינו שיפרשו מאשתו נודעוה ההר,

שפלות

שִׁיף לְעֵיל, לְעֵינֵי שְׁפֹלוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת "שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו", דְּהֵינּוּ שְׁמַחְזִיק עֲצָמוֹ שְׁפֹל לְמִטָּה תַּחַת מְקוֹמוֹ וּמִדְּרָגָתוֹ. שׁוֹב שְׁמַעְתִּי מִשְׁמוֹ, וְזָרוֹנוֹ לְבָרְכָהּ, בְּעֵינָיו וְהוּא שְׁעַל־יְדֵיָהּ שׁוֹכֵן לְרֵאוֹת שְׁפֹלוֹתוֹ בְּאֶמְתוֹ, עַל־יְדֵיָהּ אֵין שׁוֹם אָדָם יָכוֹל לְהוֹצִיא וּלְדַחְתּוֹ מִמְּקוֹמוֹ, דְּהֵינּוּ לְקַפְח פְּרָנְסָתוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם. כִּי מֵאַחַר שֶׁהוּא עֵינּוֹ וְשְׁפֹל בְּאֶמְתוֹ, הוּא בְּבַחֲנֵית אֵין, וְאֵינוֹ תַּחַת מְקוֹם כָּלָל, עַל כֵּן בְּנֻדְאֵי אֵין יָכוֹלִין לְדַחְתּוֹ מִמְּקוֹמוֹ. וְהוּא: "שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ", הֵינּוּ עַל־יְדֵי שׁוֹכֵן לְשְׁפֹלוֹת, שְׁוֹהוּ בְּחִינַת "שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו", שְׁמַחְזִיק עֲצָמוֹ תַּמִּיד בְּשְׁפֹלוֹת לְמִטָּה תַּחַת מְקוֹמוֹ וּמִדְּרָגָתוֹ כֵּן, עַל־יְדֵי זֶה אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ". כִּי שׁוֹם אָדָם לֹא יָכוֹל לְהוֹצִיא מִמְּקוֹמוֹ, דְּהֵינּוּ לְדַחְתּוֹ מִפְּרָנְסָתוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם כֵּן.

וְהוּא שְׁאֲמַרְוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְזָרוֹנִם לְבָרְכָה (פְּנִיחֵרִין פ"א): 'כֹּל הַיּוֹד לְאֲמֵנוֹת חֲבֵרוֹ כְּאֵלוֹ כֹּא עַל אִשֶּׁת אִישׁ וְכוּ', כִּי מֵאַחַר שִׁיּוֹרֵד לְאֲמֵנוֹת חֲבֵרוֹ, וְרוֹצֵה לְדַחְתּוֹ חֲבֵרוֹ מִמְּקוֹמוֹ וּמִפְּרָנְסָתוֹ, נִמְצָא שֶׁהוּא רוֹצֵה לְפָנֵם בְּחִינַת שְׁפֹלוֹת הַנֶּ"ל, בְּחִינַת: "שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו" וְכוּ' כֵּן, לְעַל כֵּן הוּא כְּאֵלוֹ כֹּא עַל אִשֶּׁת אִישׁ'. כִּי אִשֶּׁת רֵאשִׁי תְּבוֹת שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו, הֵינּוּ שְׁפֹנִם בְּבַחֲנֵית עֵינָהּ וְשְׁפֹלוֹת, שֶׁהוּא בְּחִינַת "שְׁבוּ אִישׁ תַּחְתָּיו", שְׁעַל־יְדֵי זֶה אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ כֵּן.

(ליקו"מ עט)

דרך המדבר ים סוף

שמעתי רבנו זכורנו לברכה היה בחנה אצל המגיד מטיהאויצע. ועמד אצל הכירה (שקורין ריבע). והמגיד לא היה גביתו ואנשיו עמדו אצלו. ואמר להם רבנו זכורנו לברכה תפרסו בשלום המגיד עבדו, ותגידו לו "וישב אל-קים את העם דרך המדבר ים סוף", וישב אל-קים, קשידינין חס ושלום מקיפין את האדם דרך המדבר מיוסף. הינו צריכין לדבר מהצדיק הנקרא יוסף. וקמשים עלו פרש רש"י מקמשים, הינו על-ידי קמשה מוצאות הפה שהוא הדבור, עלו בני-ישראל ממצרים, הינו מפל המצר. (חיי מוה"ר עבודת השם תרט)

רבי סנדר מטיהאויצע ז"ל היה סוקר בדים, והיה רגיל לומר בכל נסיעותיו שנוסע, כגון לברדיטשוב או לשאר מקומות, לקנות סוקרה: לאמת בכל נסיעותי נוסע אני לאומן, רק בדרך אגב עובר אני במקומות ועיירות אלו ואלו, קרה פעם ששבב את דרכו לאומאן קדם שנסע עבור מסקרו למקומות הנ"ל, ובאותו זמן הגיע לאומאן גם אחד מאנשי שלומנו שהשתוקק להתאבק בעפר הצינן הקדוש של אדמו"ר זצוק"ל. כשהאיש היה בא לבית ציונו הקדוש, מצא את רבי סנדר ז"ל בהתחלתו לומר את אמירת ה'יהי רצון' שקדם 'התקון הכללי' ואחז בהתבוננות 'מאוצר מתנת חנם חגנו', ואמרם בשרון לב בפשיטות ותמימות כאלו אין לו שום קיום רק מהאוצר מתנת חנם. והאיש הנ"ל התחיל לסדר את תפלותיו באמירת העשרה מזמורים והתבודדות והשתחוות בדרך אנשי שלומנו, ובשגמר תפלותיו שמע פי רבי סנדר עדין בהתבוננות 'מאוצר מתנת חנם חגנו'. האיש יצא והלך לבית המדרש להתראות עם אנשי שלומנו, ואחרי כמה שעות השתוקק שוב פעם לעלות על ציונו הקדוש, ומה נשתומם ונבהל כשעלה בפעם שניה ושמע פי רבי סנדר עדין מחזיק בהתבוננות 'מאוצר מתנת חנם חגנו'. כזה היה קלסתר פניהם של גדולי אנשי שלומנו ושרון לבם בפשיטות ותמימות. (מספר פתור ופרח)

חוק ואמן בני, וראה והבין היטב איך רודפין את האדם בכל עת, בפרט מי שרוצה לגשת אל הקדשה, ואין לנו כי אם מעט הנקודות טובות שחוטפין בכל יום על ידי צעקה ותפלה ולמוד ורצון והשתוקקות וכסופין טובים, ועל ידי איזה מצודה שזוכין לעשות צדקה וגמילות חסדים, ואין לאדם אלא אותו היום, כמו שכתוב על פסוק היום אם בקלו תשמעו, ואל תאמר לכשאפנה אשנה וכו', בפרט שכבר אנו יודעים שהרצון בעצמו טוב מאד ועקר הוא הרצון, והנה אין פנאי להאריך יותר ויבדעתי לכתב לה עוד אגרת קדם נסיעתי מפה, ובעל הרחמים ירחם עלינו שנוכח מעתה לבשר בשורות טובות זה לזה. דברי אביה המעתייר בעדך נתן מברסלב.

יריב בן מניה
חורה בתשובה שלמה

המשך הארות על מאמר "עתיקא טמיר וסתים" (בסימן כא)

ואע"פ שיש אנשים שהם רחוקים משמירת ז' הנרות ואע"כ לפעמים מתלהבים בתפילה ושאר עבודת ה', והו מחמת שלפי שעה יכול כ"א להזמין מלאכי לבו ולהתלהב בעבודת ה' וכמבואר במאמר היכל הקודש (ח"א מ"ט, א). מחמת חמימות והתלהבות היצירה שיש בו שעברה לפי שעה לעבודת ה', ועל התלהבות כזו אינו מקבל שכר כמבואר במאמר לפי גדולת השי"ת (ח"ב מ"ט) ובודאי לא יתכן שלהתלהבות כזו יהי' לה קיום, כי הוא בנין הפורח באויר בלי שום יסוד, ועיי"ש שהעיקר הוא לעצור ולעכב תמיד החמימות בעת התאוות ולהניחו בעת התפילה והעבודה שזה ג"כ בכלל קדושת הו' נרות דהיינו קדושת העיניים. - ולפעמים מה שנתלהב אדם בתוך תפילתו ואומר כמה תיבות בהתלהבות גדולה זהו מחמת חמלת ה' עליו להטעימו מנועם העליון בבחי' (תהלים ל"ד) טעמו וראו כי טוב ה' (עין במאמר אנכי ח"א ד, ט) וזהו יכול להיות מחמת חסד חנם דהיינו רק מחמת רחמנותו עליו, או מחמת זכות אבות, או מחמת איזה השתדלות שעשה בענין שמירת וקדושת ז' הנרות אע"פ שלא קידשם כדבעי.

(מתוך הספר "יש מאין")

המדבר ים סוף

מרמו על הנפשות טובות הנעשין מכיסופין טובים שעיקר יציאתן אל הפועל הוא ע"י הדיבור כ, ששם וזהו ג, בחי' ים סוף כי הם בחי' סוף ושלמות של כל הדברים כיהם מצייירין אותיות התורה לטוב שעי"ג נגמרין ונשלמין כל הדברים לטוב. ובאמת הכל אחד כי תיקון האמונה ותיקון אלו הנקודות טובות הנעשין מהנפשות וכסופין טובים הכל אחד כי כל מה שיש להאדם אמונה ביותר בודאי הוא כוסף ומשתוקק ביותר ויותר כיסופים טובים, כי יודע שאין שום תכלית בעולם כ"א לעשות רצונו ית' רק שיש לו מניעות ועיכובים רבים על זה, ע"כ בודאי הוא כוסף וחומד ומשתוקק בכל עת מתי יזכה להגיע לזה להיות כרצונו יתב' באמת. ובשביל זה אמונה היא שלימות כל הדברים, וכל התורה וכל הברכות וההשפעות הכל אינו נשלם כ"א ע"י אמונה כמבואר שם בתחילת התורה הנ"ל. כי ע"י אמונה שנמשך ע"י כח הצדיק ע"י תיקון הברית ע"י נעשין נפשות רבות ע"י כיסופין טובים שהם בחי' נקודות טובות שמצייירין אותיות התורה לטוב שיעשו פעולות טובות בעולם כנ"ל שזהו עיקר תיקון ושלמות של התורה ושל כל הדברים שבעולם שמתנהגים ומתקיימין על ידה. נמצא שתיקון הכיסופין טובים ותיקון האמונה הכל אחד כי הם משלימין ומתקנים הכל ע"י שמצייירין אותיות התורה לטוב וכנ"ל, ובוזה מקושר ומחובר התורה הנ"ל היטב ע"ש.

(ליקו"ה חו"מ הלכות אומנין הלכה ד אות כא)

סוס ורכבו רמה בים

ועקר הגליות הוא גלות הנפש, שהעקר הוא מה שהמרכבות טמאות, שהם בחינת המרכבות ורעיונים והרהורים מבלבלים ורעים מתנגדים על השכל הקדשה. ועקר יצאה הכללית לכל זה הוא רק לתפס אמנות אבותינו ולצעק אל השם, כמו שצעקו ישראל על הים בראותם כל מרכבות פרעה וחילו וכו', ולקשר עצמו באמת להצדיק האמת שהוא בחינת משה, ועל-ידי זה נתעוררין רחמי השם ותברך, ולוחם בעצמו בעדנו ומכניע ומפיל המרכבה דסטרא-אחרא, בחינת "סוס ורכבו רמה בים" סוס תחלה, ואחר-כך רוכבו, פי שם הרוכב טפל להסוס. ואז כשמכניעין המרכבות טמאות הנ"ל, אז זוכין שיהיה הסוס טפל לרוכב, כי באמת המה שבה ביד האדם להטותה כרצונו, ואפלו אם לפעמים המה שבה יוצאת מדרך הישר לחוץ חס ושלום, הוא יכול לתפסה, כמו הסוס שתופסין אותו במתג ורסן להטותו לדרך הישר, כמבאר במקום אחר.

(אוצר היראה מחשבות והרהורים אות יד)

מכתבים על פרישת השבוע

מאת הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

הדו"ח!

לרכישת הספר - 96548 84-054

לעילוי נשמות
תמונת אסתר ע"ה
נלב"ע מ"ז שבט
תנצבה.
נתן וצירנה בלאוואר ע"ה
ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובנשמות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
050 - 4161022
לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
netzah.meir@gmail.com